

Bestemd voor: leden van het college van B&W, leden van de gemeenteraad, verzoek dit te behandelen als E-stuk

MVG,

De kunst van het niet moedeloos worden

'Tegendraadsen' hebben de wereld verbeterd

Laatst zat ik bij een uitgever aan tafel om over mijn nieuwste boek te praten. Dat boek is nu weliswaar in zijn geheel terug te vinden op internet (zie mijn nieuwssite [RoosendaalsPleijdooi](#)), daarnaast zou ik het toch ook graag in tastbare vorm in mijn fysieke boekenkast zien staan.

Hoofdpersoon is een jong supervoetbaltalent met de illustere naam Johan van Oldenbarnevelt. Een directe nazaat van ....inderdaad... de grote raadspensionaris die in 1519 een kopje kleiner is gemaakt door toedoen van (Oranje)prins Maurits. Toen die historische wandaad in 2019 groots werd herdacht, begon het voetbaltalent, nu al bijgenaamd 'De Verlosser', toch eens serieus over zijn familiegeschiedenis na te denken. 'Kan ik het als verre afstammeling van Johan van Oldenbarnevelt wel maken om deel uit te maken van een nationaal voetbalelftal dat de kleur 'oranje' vertegenwoordigt?' Dat is een dilemma dat hem nadrukkelijk begint te knellen. De oorspronkelijke titel van het boek luidde: 'De Nieuwe Verlosser die weigerde voor Oranje uit te komen'. Omdat ik ook nog een aantal recente columns en verhaaltjes in het boek wil meenemen, zal dat niet de uiteindelijke titel worden. Maar wat dan wel, is nu een van de 'agendapunten'. 'Heb je zelf al iets in gedachten?', informeerde de uitgever belangstellend. 'Och', lachte ik, 'Ik kwam, zag en wist het beter' lijkt me wel een passend alternatief'. Aan de twinkeling in mijn ogen zag hij dat deze ietwat arrogante suggestie niet serieus was bedoeld. Hij zuchtte even, streek door zijn steeds schaarser wordende haren, en zei met een serieus -hij wel- gezicht: 'Je hebt in relatief korte tijd heel wat suggesties, veelal in verhaalvorm, aangedragen richting politiek en maatschappelijk krachtenveld. Om maar wat te noemen: Een Nettorama-supermarkt al dan niet in het centrum van Roosendaal, een stripboek over Jan Mol om de eerste Verjaardag-Van-Roosendaal luister bij te zetten, de viering van honderd jaar Jan Mol in 2026, een wielerveden in het Atik Stadion, een supermarkt in combinatie met een sociale fietsreparatiewerkplaats in De Biggelaar en nu weer een plan voor weerbaarheidstrainingen die toegankelijk moeten zijn voor alle burgers in Roosendaal. Het is maar de vraag of en hoeveel van deze suggesties uiteindelijk worden gehonoreerd. En dan krijg je net als zoveel anderen die hun hoofd boven het maaiveld uitsteken op sociale media heel wat bagger over je heen. Maakt dat je nooit eens moedeloos?' Ik moest even bijkomen van deze sympathieke uiteenzetting. Ik wist me gelukkig snel te herpakken.

'Nee hoor, maak je maar geen zorgen. Als er zich in mijn brein bepaalde ideeën ontwikkelen - en dat gebeurt de laatste tijd inderdaad heel vaak- dan moeten ze er ook uit. Anders blijf ik er mee

rondlopen. Dat is een van de redenen dat ik nu hier zit. ik wil dat verhaal over Johan van Oldenbarnevelt in mijn handen kunnen voelen. Dat is de enige manier om er 'los' van te komen. En wat al die baggerreacties op sociale media betreft, die doen me helemaal niets. Ze zijn nooit inhoudelijk van aard. Het gaat altijd om stompzinnige schimpscheutjes van zielepootjes die nooit zelf iets produceren of presteren, en zich ook nooit weten te manifesteren. Aan zulke nobody's heb ik geen enkele boodschap. Het is net wat Eus in zijn vaste column in het AD, en dus BN/deStem, woensdag aan de orde stelde. De 'ontlezing' die de maatschappij in zijn greep houdt, is voor een belangrijk deel debet aan dit soort wangedrag. Dat is zorgwekkend, maar persoonlijk raakt het mij in het geheel niet. Van nature ben ik bovendien behoorlijk 'tegendraads'. Als de meute zegt: het is nu eenmaal zo', dan denk ik automatisch: is dat wel zo? Laten we eerlijk zijn. Hoeveel weerstand heeft Albert Einstein niet moeten overwinnen om zijn theorieën ingang te laten vinden. Zonder heldere denkers als hij, zouden we nu nog in berevellen rondlopen'. 'Zo', citeerde de uitgever Marcel van Roosmalen.

We besloten er nog eentje te nemen, een drankje wel te verstaan, en nog even door te filosoferen over een geschikte titel voor het boek. 'Ik vind het heel bijzonder hoe jij de kunst van het niet moedeloos worden beheerst', zei hij met een glimlach. We keken elkaar aan en kregen tegelijkertijd dat bekende Eureka-gevoel. 'De kunst van het niet moedeloos worden'. We waren het direct eens. Dat wordt de titel. We hadden gelukkig gelijk iets om op te proosten! Dat zal mijn oude Opa Proost hoog in de hemel ongetwijfeld ook genoeg doen.

.